

ikke kunde gennemføres efter Ordningen af 1903, skønt det var Mening med den. Jeg vil ligesom det ærede Medlem, der talte før (Villars Lunn), tro, at den Trafikminister, vi har nu, med nogen god Villie kunde gøre ikke saa lidt i Retning af at faa mange af de smaa bitte Sager, som nu bruger en hel Masse Tid og Papir til at gaa helt opad, afgjort ved Stationsforstandere og Sektionsbestyrere, og hvad de nu hedder. Hertil kommer, at man her indfører noget nyt, og det er altid ret vanskeligt, naar man faar indført noget nyt, at faa det afskaffet igen, dersom man efterhaanden skulde komme til den Opdagelse, at det ikke behøves. I Folketinget synes man at have staaet ret famlende overfor Distriktscheferne, idet selv de, der har forsvaret dem, har sagt, at man skulde have slaaet fast, skarpere begrænset, hvad de havde at gøre. Det tror jeg ogsaa vil være nødvendigt, dersom de skal komme til at gøre nogen Nytte. At de vil betyde en Udgift, tror jeg er sikkert nok. Den højtærede Minister sagde ogsaa før, at han ikke turde sige, at denne Ordning vilde medføre en Besparelse. Nej, det tror jeg heller ikke, man kan vist være sikker paa, at den vil medføre en Udgift. Det er nok blevet sagt, at der inde i Centraladministrationen kunde spares en hel Del Hjælp, som saa kunde sendes ud til Distriktscheferne, men det tror jeg ikke passer, i alt Fald ikke for os Danske. Det er sjældent, at vi kan spare noget i den øverste Administration og flytte Personale derfra andetsteds hen. Det viser sig gerne, at man nok skal faa Brug for det Personale, man har, og vi faar jo en hel Del Udgifter til de nye Folk, som skal ansættes. Jeg skal indrømme, at Distriktscheferne, naar de da ellers duer noget, godt kan gøre nogen Nytte. De vil blive et Bindeled mellem Distrikterne og Afdelingernes Styrelse. Men jeg er noget i Tvivl, om deres Nytte vil kunne opveje de Udgifter og Ulemper, der vil kunne flyde af den nye Ordning. Indtil videre staaer jeg altsaa lidt tvivlende overfor dette Spørgsmaal.

Den højtærede Minister nævnede § 6, der omhandler Statsbanernes Søfartsvæsen. Jeg tror, at det er en heldig Ordning, man har indført, at det nu samles paa een Haand i Stedet for, som før, at sortere under to Afdelinger, men jeg kan give den højtærede Minister Ret, naar det lod til, at han ikke syntes ganske godt om Ordet „søkyndig“ foran „Søfartschef“. Det kunde vist godt undværes, saaledes at der kun

kom til at staa „en Søfartschef“, og Generaldirektøren blev frit stillet ved Valget af denne.

I øvrigt skal jeg ikke indlade mig paa Enkeltheder af den simple Grund, at jeg ikke forstaar mig derpaa, men jeg vil gerne gøre et Par Bemærkninger om Lønningerne. Det hævdes, at vi skal give store Lønninger, under Henviisning til, at Statsbanerne er en stor Forretning, at der i private Virksomheder gives meget større Lønninger, og at vi maa betale for at faa de dygtigste Mænd. Ja, det er vist rigtig nok, men saa tror jeg ikke, de 18,000 Kr., slaar til, saa skal vi op til meget større Lønninger, og det synes jeg ikke, at der rigtig er Stemmning for. Jeg tror ogsaa, at vi som Regel vil kunne faa de dygtige Mænd, selv med mindre Lønninger. Men der er jo altid den Udvej for Ministeren, naar der er en saadan dygtig Mand, som han absolut maa have, at komme til Rigsdagen. Jeg tror ikke, nogen Rigsdag vilde nægte de fornødne Penge dertil, naar den er overbevist om, at den vedkommende er den, der passer til Pladsen. Vi kan, naar vi giver disse høje Lønninger, være sikre paa, at de andre Etater — og med nogen Grund — vil komme og sige: Bestiller vi ikke lige saa meget, skal vi saa ikke ogsaa have noget mere? Og vil ikke ogsaa Personalet nedad bede om noget mere i Løn under Henviisning til, at de øverste faar saa meget? Jeg er bange for Konsekvenserne; ellers skal jeg ikke have noget imod gode og høje Lønninger. I al Almindelighed vil jeg dog sige, at de meget store og de meget smaa Lønninger er en Uting. De skaber blot Uvillie, og der kan nok behøves en Regulering.

De 10,000 Kr. — oprindeligt 30,000 Kr. —, der er foreslaaet stillet til Ministerens fri Raadighed, synes jeg heller ikke godt om. Jeg synes, at det er bedre, at man maa gaa til Rigsdagen. Det er ikke noget godt System at komme ind paa, at Ministeren har saadan en Slags — ja, Drikkepenge — maa man vel ikke kalde det —, men en ekstraordinær Belønningskonto at uddele af.

Skønt jeg, som sagt, ikke har stor Tro til, at den ene eller den anden Styrelsesform vil have stor Indvirkning paa det økonomiske Udbytte — og det er jo den Side af Sagen, vi særlig har taget Sigte paa —, tror jeg at kunne sige, at mit Parti nok vil være med til at fremme Sagen, maaske med nogle Ændringer. Vi ser ligesom Folketinget godt, at hvad det gælder om, er at faa den rette Mand, og kan vi faa det, skal denne Ordning nok